

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

březen 3/2007

Harber

Postní doba – nutné zlo?V postní době nejde o půst (převzato z www.vira.cz)**Pochmurný čas**

Moje vzpomínky z dětství na postní dobu jsou pochmurné. Nechápal jsem, proč je mně (a koneckonců všem, co chodí do kostela) najednou určováno, že se nemáme příliš dívat na televizi, chodit do kina, příliš dobře jíst, že se máme vyvarovat všeho, co jeví jen známku příjemnosti. Z některých kazatelen (v kostelech bez květin a se zahalenými obrazy) jsem slyšel, co všechno nesmíme dělat a jak se máme co nevíce zapírat. Bůh se mi tak do podvědomí dostával jako ten, který nám chce co nejvíce zkomplikovat život. A čím nám bude hůře, tím lépe... Velmi dobře si vybavuji moment, jak jsem se styděl, když jsem na popeleční středu jako malý kluk vycházel mezi „normální“ lidi z kostela sv. Kříže Na Příkopech s ušpiněným čelem ... Nechápal jsem proč to všechno musí být. Možná, že mi to tehdy někdo vysvětlil, ale já si to nepamatuji. Pamatuji si jen, že jsem vnímal, že je to všechno kvůli té „postní době“, která jako nutné zlo předchází Velikonocům, kdy už konečně budeme zbaveni onoho damoklova meče nesmyslné pochmurnosti a odříkání.

V postní době nejde o půst Když jsem se pak v dospívání osamostatnil ve víře, byla jedna z prvních věcí, kterou jsem zkoumal, právě postní doba a půst. (A zkouám dodneška...) Z mého zkoumání nyní vím, že v „postní době“ nejde v první řadě o půst. Půst je jen jedním z prostředků k něčemu důležitějšímu: totiž k obrácení. Ano, hlavní náplní postní doby není bezduchý půst a odříkání! Ale obrácení se k Někomu, kdo mi chce nabídnout více, než to, čím právě žiji. Obrátit se ale k Tomu, kdo mi nabízí něco většího, předpokládá, že je třeba se od něčeho jiného odvrátit. Abych mohl do svých dlaní přijmout něco většího, musím odložit to, co v nich může překážet. V tom je podstata neustálého rozlišování kudy nás Bůh vede, co nám nabízí a co je pro nás dobré. Moudrost církve předávaná po staletí doporučuje tři, resp. čtyři kroky na cestě obrácení: „půst“, „modlitbu“, „almužnu“ a „smíření“. Modlitbou se člověk spojuje s Bohem, naslouchá mu, rozlišuje, jak a kudy se má ubírat jeho život. Postem se člověk něčeho dobrovolně zříká (peněz, času, aktivit...) a to, čeho se zřekl poskytuje potřebným – což je podstatou „almužny“. Smíření pak člověka naplňuje pokojem ve vztahu k Bohu, k druhým i k sobě.

Požehnanou postní dobu !

Kolik je katolíků v kongresu?

Catholics in the 110th Congress represent the largest denominational group, with 25 Senate a 130 House members, Catholic News Service reported Jan. 16. In the 109th Senate Catholic members included 11 Republican, 13 Democrats; there now are 9 Catholic Republicans and 16 Catholics Democrats. In the House at the start of the 109th Congress there were 57 Catholic Republicans, 72 Catholics Democrats; there now are 42 Catholic Republicans and 88 Catholic Democrats.

Milí přátelé,

krátký měsíc únor je za námi. Měsíc březen nese v sobě naději na pěknější počasí. Začátek jara se blíží. Jak je to krásné pozorovat přírodu, která se probouzí a ukazuje nám krásu stvoření. Mám také rád jitra. Každý den se rozednívá o kratičký čas dřívě. Nedávno jsem potkal jednoho vášnivého fotografa. Zeptal jsem se ho, zda-li fotí také v New Yorku ve městě. Odpověděl mně, že fotí jenom přírodu a že v New Yorku ten beton nefotí. Dovolte mi s ním nesouhlasit. Jenom se podívejte na ty mrakodrapy při východu slunce. Nebo před bouřkou. Za jasného dne vypadají také úplně jinak. Jak je krásné město večer při setmění, nad kterým se jako berušky vznášejí letadla, která přistávají na letišti JFK nebo La Guardia. Mezi nimi se proplétají helikoptéry. Řetězy osvětlených mostů spojují Brooklyn a Queens s Manhattanem. To je prostě nádhera.

V tomto podivuhodném městě bydlí několik milionů lidí skoro z celého světa pohromadě. Zvláštní a zajímavé. Děkuji ti Bože za život, za víru, za to, že můžu být tady.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Plná Slávy Bruce Marshall

Slečna O'Harová pořád ještě drezírovala svůj sbor, když otec Smith vyšel ze zpovědnice; udělala však přestávku, jakmile uviděla, že kněz jde k nim.

„Myslím, že teď už to půjde, důstojný pane, ačkoli introit ještě pořád trochu vrže,“ řekla.

Jsem jist, že to dopadne znamenitě,“ odpověděl kněz a usmál se na slečnu O'Harovou a na celý utahaný a vážný sbor v kastrolových kloboucích a s nadmutými holubími prsy. Zpěvačky mu úsměv vrátily, protože ho měly rády, a protože je to hrozně bavilo, že mohou chválit Boha v zvučně dunící latině.

Když se kněz vracel mezi věřícími, aby se oblékl ke mši, myslil ještě na kajícíníky, které právě rozhršil, a modlil se aby jim dal Bůh sílu, aby mohli dále bojovat proti hříchu. Vrátil se však do své improvizované sakristie a začal myslit na velikou oběť Božího těla a krve, kterou měl přinést, a na to sladké, nevýslovné, nezklamávající tajemství, které měly uskutečnit jeho vlastní nehodné lidské posvěcené ruce.

Houf ministrantů byl už oblečen v rudých komžích a bílých rochetách; strkali se a padali na zem, ačkoli to byli opravdu zbožní hoši a nikdy nepřešli okolo Nejsvětější Svátosti bez pokleknutí a střídali se ve všední dny při mši pátera Smitha, kterou sloužoval ve škole. Tři z nich byli sběrači na golfových dvorcích a jeden pomáhal v obchodě s rybami a obyčejně chodili spolu, protože bylo těžké chodit s protestantskými chlapci, když se měli snažit milovat Našeho Pána a nevypravovat ošklivé věci, poněvadž byli katolíci. Páter Smith, sundavaje fialovou štolu, na ně pohleděl s láskou, a potom si vzal

zelenou štolu a přeložil si ji křížem u pasu, aby tím znázornil Kristovo utrpení a smrt. Potom si přehodil veliký zelený, trochu vybledlý pluvíál, který mu poslal monsignore O'Duffy z prokatedrály, protože nějaký zámožný publikán daroval kapitule pluvíál nový, třpytivý, na jehož kapuci bylo vyšito rudými a zlatými nitěmi alfa a omega.

Shromáždění povstalo, když páter Smith vyšel k asperges, zatímco Tim O'Hooley a Angus McNab přidržovali okraje jeho pluvíálu. „Asperges mi,“ zanotoval svým hrdelním hlasem a Miss O'Harová a její kulečníkoví markéři, pojišťovací agenti a neporušené panny zahučeli a zapískali v odpověď: „Domine, hyssopo, et mundabor.“

Páter Smith šel mezi řadami věřících a před ním Patrick O'Shea, který nesl kotlík se svčenu vodou. Železniční vrátní, dokaři, plavčíci, učitelky, prodavačky a služky se křížovali, když na ně stříkly stříbrně třpytivé kapičky. Kněz kropil svčenu vodou klobouky a šály a pyšné lysé lebky, omýváje je symbolicky od všedních myšlenek a žádostí; kráčel až dozadu k starým babkám, které si přišpendlily na vlasy tvídové čapky svých manželů. Protože svatý Pavel sice řekl, že vlasy jsou ženinou korunou a slávou, ale řekl také, že si je má příkúyt, když vchází do domu Páně. Tři děvčata ve sboru s vlasy jako dřevěnými hoblinami pokropil páter Smith zvlášť, protože si pomyslíl, že jejich bledé nažloutlé tváře vypadají tak žalostně, a profesora Brodie Fergussona v třetí řadě také zvlášť, protože měl za to, že ten metafyzik trpí intelektuální pýchou.

Potom začal páter Smith sloužit mši, oblečen do zeleného ornátu s vyšitým beránkem na zadní straně. Vyznával s sepjatýma rukama Bohu Všemohucímu, Blahoslavené Marii vždy Panně, blahoslavenému Michaelu archandělu, blahoslavenému Janu Křtiteli, svatým apoštolům Petru a Pavlu, Timu O'Hooleymu, Angusovi McNabovi, Patricku O'Sheaovi a puchýřovité staré posluhovačce, klečící vzadu v průvaně, že hřešil velmi myšlenkou, slovem a skutkem, a že je to jeho vina, jeho vina, jeho nejtěžší vina. Nažehlený sbor spustil a vykřikl k nebesům začátek introitu na třetí neděli po Zjevení Páně: „Adorate Deum, omnes angeli eius,“ a tak dále až k „laetentur insulae multae,“ a potom trochu chraplavě Kyrie, zatímco páter Smith vzal od Anguse McNaba kadidelnici a požehnal kadidlo a vyslal je v krouživých vonných kotoučích k trůnu Božimu.

Venku se dalo zase do deště a páter Smith slyšel zřetelně jak těžké kapky dopadají na rzivou železnou střechu, právě když přecházel na druhou stranu oltáře, aby zazpíval evangelium. Když se otočil k věřícím, aby proslovil kázání, viděl že někteří mají roztažené deštníky, protože střechou místy protékalo. Nejprve přečetl rychle oznámení, protože nechtěl aby věřící příliš promokli, a protože věděl, že beztoho málokdo poslouchá. Potom přečetl anglicky epištolu a evangelium a začal kázat.

„Všecka sláva dcery královské jest v zlatém lemování; je oděna kolkolem pestrými látkami. Ve jménu Otce a Syna a Ducha svatého. Amen.“ Páter Smith věděl, že ani ve výjimečných případech není valným kazatelem, a dnes ráno když už jednou kázal a sloužil mši a potom ujel na kole dvacet mil, a to všecko na lačný žaludek, se ho zmocňovala úskostná pochybnost,

bude-li s to vtlouci do té míchaniny pobožných, bezmyslenkovitých italo-irských budižkničemu skutečnost krásy Církve Boží. Když tak okamžik váhal vyřknuv motto svého kázání, začalo kdesi vzadu vrnět děcko a z bezbožné ulice venku se ozval naříkavý hlas jakéhosi spratka, hýkajícího nejoblíbenější odrhovačku zimní pantomimy:

*„Kdybych zasel útlé símě lásky
Do zahrádky tvého srdce...“*

(pokračování příště)

Blahopřejeme

Věřte nebo nevěřte dne 20. března 2007 oslaví **Tonda Kočiča** svoji šedesátku. Všichni víme, že Amerika se pohybuje na kolečkách, a byl to právě on, kdo tato kolečka pomáhal udržovat v provozu. Kolika lidem opravil auta se asi nedá spočítat. Tímto chci vyjádřit velký dík za vždy ochotné opravy mého „VALACHA“. Milí Tondo, dovol mi jménem celé krajanské rodiny Ti blahopřát a popřát všechno nejlepší. Ať Ti Bůh žehná.

Antonín

Masopust 2007

Letošní Masopust se vydařil. Přišlo téměř 140 lidí. Opět se tradičně vydařilo jídlo – vepřo-knedlo-zelo a řízek. Vynikající cukroví, které napekly naše ženy, se prodalo velmi rychle – letos toho bylo méně. Poděkování patří skupině Kontakty, které už léta hraje na našich zábavách. Velké díky patří všem, kdo se podíleli na pořádání zábavy. Touto cestou chci také poděkovat pořadatelům „Winter Ball“, kteří nám darovali několik beden piva. Děkuji také za ceny do tomboly, které darovaly české a slovenské restaurace v Astorii.

Fr. Antonin

Česká mše svatá ve Washingtonu

V neděli 22. dubna 2007 v poledne budem mít v naší národní kapli mši svatou slouženou dp. Antonínem Kocurkem z New Yorku. Prosíme naše krajany, aby se v hojném počtu zúčastnili této mše svaté konané v naší české duchovní tradici. Za výbor české národní kaple vás všechny upřímně zvou Col. Al Brož (USAF Ret.), tel. 703 698 5318; Dr. George J. Švejda, PhD., tel. 301 421 9417

Vzpomínáme

Dne 11. února 2007 tomu bylo 25 let co nás opustila maminka Milada Krawczyk. Zemřela v Ostravě. Vzpomíná a o modlitbu prosí dcera Ivana s manželem Pavlem.

Začalo to úplně nevinně. Minulý rok na schůzce kněží v Kalifornii jsme v den volna navštívili Disneyland. Jako správný kmotr jsem napsal pohled malé Veronice do New Yorku. Milá Veroniko, posílám mnoho pozdravů z Disneylandu a doufám, že se někdy podíváme do Disneylandu společně. Tvůj kmotr Antonín. Ani jsem netušil, že to bude tak brzy. Rodiče Veroniky naplánovali

dovolenou na Floridu o letošních zimních prázdninách. Oba dva mne vyzvali, abych splnil to, co jsem slíbil, s tím, že malým dětem se musí sliby dodržet. Veronika neříkala nic, neumí totiž ještě mluvit. Zdálo se mně však, jako by rodičům přikyvovala. Prázdniny byly zrovna v týdnu, kdy jsme zahajovali postní dobu a tak jsem mohl přijet až po Popeleční středě. Věděl jsem, že budeme bydlet u známých blízko Tampy v Pinnelas Park v ulici, kde bydlí více Čechů. První, kdo se sem nastěhovali, byli manželé Jíří a Hedvika Krátcí. Oba byli velmi činní v krajské rodině v Astorii. Pan Jíří Krátký byl takovou pravou rukou P. Aloise Vyoralu. Využil jsem tedy příležitosti je navštívit a popovídat si s nimi. Přivítání bylo velmi milé, jako bychom se znali už dlouho. Pan Jíří je po mozkové mrtvici a má omezený pohyb. Ve všem se však může spolehnout na svou ženu, s kterou budou tento rok oslavovat 55 let společného života. Než se dopekla ryba, tak jsme povídali o všem možném. Jako vždycky jsem rozhovor neměl moc připravený a oni se dozvěděli o tom jeden den dopředu. Paní Heda to tedy druhý den všechno shrnula a napsala do dopisu. Zde je tedy zkrácený příběh manželů Krátcých.

Manžel se narodil 7. března 1928, tedy na Tomáše Garrigue Masaryka, a proto mu byl a doposud je nakloněn až dodnes. Vyrostl ve vojenské rodině, kde hlavně otec byl mu vším a též chtěl v budoucnu jít v jeho šlépějích. Jak jeho otec, tak i manžel byli velice přísní nejen k sobě, ale i k jiným, byli spravedliví a vždy bojovali za spravedlnost.

Po smrti otce, i když mladý, se vlastně manžel stal „hlavou rodiny“ a jelikož nenáviděl Němce za popravu jeho otce, sám se dal k paryzánskému hnutí. Na konci války byl těžce zraněn a málem i on přišel o život. Ale že byl mladý, věřil v Boha a k němu se modlil, Bůh ho před předčasnou smrtí uchránil.

V roce 1946 se mu jeho sen a přání splnilo a dostal se na studia do Vojenské akademie v Hranicích na Moravě. Byl tam vynikajícím žákem, neboť měl hodně po otci, jenže ani to mu nepomohlo, když předloženou přihlášku do komunistické strany odmítl a roztrhal. To bylo vlastně jeho „requiem“ a počátek pronásledování ve všem, co potom dělal, až do doby našeho odchodu z vlasti 21. září roku 1969.

My dva jsme se poprvé setkali na taneční zábavě v Olomouci v Národním domě a to na Velikonoce roku 1947. Od té doby se naše

přátelství změnilo v čistou lásku, kterou jsme pak potvrdili sňatkem dne 17. října 1952 v chrámě sv. Michala v Olomouci. Měli jsme ještě před tím v červnu svatbu občanskou jen na úřadě kvůli bytu. Jako dobří katolíci jsme tuto svatbu neuznávali a to tak, že i když na papírech jsem již byla paní Krátká, jsme oba museli bydlet každý sám a do října dále „chodit na rande.“

Samozřejmě, že zase z důvodu, že jsme oba pocházeli z „buržoazní rodiny“ a tím byli režimu „nespolehliví“, jsme byteček, jen dvě malé místnůstky bez koupelny v mokrém *basementu* nedostali, i když jsme si ho za pomoci mého otce dali do pořádku. Když byl již k obývání, Městský úřad ho přidělil „za dobrou práci“ jedné „svazačce“, kterážto hodnost předcházela členství do komunistické partaje.

Takže jsem si museli byt s manželovou matkou rozdělit a tam se nám potom narodila obě děvčata, jedna v září 1953 a druhá na Hedviku v roce 1955.

Manžel Vojenskou akademii již nemohl dostudovat, uřezali mu nárameníky a knoflíky na vojenské uniformě a poslali ho až do ukončení vojenské služby k útvaru na hranicích. Mimo to, že tam sušil seno, přemýšlel i o tom, že by „utekl přes kopečky“.

Jen pomýšlení na zničenou matku tam v Olomouci po popravě jejího manžela ho od této myšlenky odradilo. Ztrátu manžela a ještě i syna by chudák matka již nevydržela. A tak si manžel na to počkal až do roku 1969!

Ruská okupace dne 21. srpna 1968 byla toho příčinou. Ta rozhodla!

Když se pak manžel vrátil tzv. „z vojny“, musel si najít nějaký zdroj práce a snažit se zapojit do života skutečného v té době a zapomenout „na zlaté knoflíky“.

Začal u potravinářského průmyslu, snažil se jak mohl, ale když došlo při převozu drahého žervé syra k jeho znehodnocení, prohlásili ho za „sabotéra“ a málem ho zavřeli. Tak šel zase do mlékáren v Bludově, potom ke Státním statkům a lesům, dále pracoval v Papcelu se stroji na papírenské mašiny a naposledy byl vedoucím odbytu v podniku SIGMA v Olomouci.

O jeho zaměstnáních by se dalo mluvit hodiny a hodiny, ale faktem bylo to, že vždy začal odsponu a když se vypracoval k vrcholu, tak se našel nějaký ten „prověřený kádrováček“, vyškřábal ze spisů jeho původ a šel!

Mezitím jsme se v roce 1955 přestěhovali z Olomouce do Litovle, kde jsme v tu dobu za dobrou práci dostali od Státních lesů byt. No, to bylo pro nás, mladé manželé se dvěma dcerkami, ta největší výhra!

V Litovli jsme okamžitě navázali přátelství se sobě rovnými, manžel se tam zapojil do veřejného života, založil lyžařský a vodácký klub a vychovával tímto způsobem mládež, aby ji odvedl od záhuby komunismu. I když nestraník, za čas si získal oblibu a byl zvolen i poslancem na Místním národním výboru.

V tu dobu již také pracoval v Papcelu, kde začínal jako dělník na horizontce a nakonec se vypracoval do vedoucí funkce v odbytu a jezdil firmu zastupovat i na Brněnské veletrhy a také i za hranice, převážně do Rakouska.

Při té příležitosti jsme poprvé zajeli do koncentračního tábora v Mathausenu, kde byl jeho otec nacisty dne 7. května 1942 ve věku 49 let popraven. Tam jsme se za pláče a manželova vzlykotu poklonili jeho památce.

A léta plynula, děvčata rostla, dobře studovala a já jsem pracovala na ústředí Jednoty v Litovli jako úřednice. Byla jsem všude oblíbena a proto nemohl nikdo pochopit, jak jsem mohla s manželem a dětmi opustit vlast. Nebylo to samozřejmě, jak jsem vyprávěla, nic lehkého, ale nakonec to, že by kvůli našemu původu děvčata nemohla NIKDY studovat, jsem i já, i když dosti nerada, na to přistoupila.

Nikdo o tom nemohl samozřejmě vědět, jen manželova matka ano, když k ní manžel den před „útekem“ odvezl nějaké cennější věci z našeho bytu. Matka se s ním rozzěhnala a řekla mu, že na to čekala dalších 20 let, neboť to cítila, že tentokrát je již odejde doopravdy.

Moje rodiče, když dostali v poště z hranic zprávu, že se již z výletu do Maďarska a Rakouska nevrátíme, to málem ranilo a maminka se nám po celých 5 roků ze žalu ani slovem nezminila. Nemohla nám to odpustit! Tatínek zde byl potom na naše pozvání dvakrát a když viděl, jak jsme si zde dobře počínali, vždy šťastně odjížděl a pak se již i maminka nechala obломit.

Obě děvčata dobře vystudovala, starší je farmaceutkou v Michiganu a mladší zdravotnicí ve Virginii. Dnes již máme 5 dospělých vnoučat a všichni dobře studují a dobře si počínají, což je naší největší radosti.

Po „sametové revoluci“ se nám pak po mnoha dopisech a nátlaku podařilo dostat zpátky po manželově matce statek ve Vojnicích, který za ta léta komunisté zruinovali (matce ho bez halěře sebrali!) a tak jsme se s chutí dali do práce na jeho zvelebení. Jelikož nás práce vždycky těšila a měli jsme vždy ze všeho vylepšení radost, dělali jsme divy i ve Vojnicích a lidé nás obdivovali, ale též se od nás něco přiučili. Trávili jsme tam od roku 1990 vždy 4–5 měsíců, ale 18. května 1999 nás osud zaskočil!

Manžel, doposud tolik aktivní ve všech směrech, dostal silný „stroke“, který ho změnil na invalidu a tím navždy vyřadil ze všeho, co měl tolik rád a co ho těšilo. Ale i přes to vše zlé ho dobrotivý Bůh zde ponechal a letos v květnu tomu již bude 8 roků.

Ještě znovu zpátky do New Yorku, kam jsme z Vídně doletěli přes Holandsko dne 21. ledna 1970. Ihned jsme se zapojili do nového života, neboť jsme nečekali, že nám zde budou „pečené husy samy lítat do pusy“.

My jsme se celá rodina snažili a Pán Bůh nám žehnal. Do života při kostele Panny Marie Karmelské jsme se zapojili při jeho zrodu v roce 1971. Velebného pána Aloise Vyoralu jsme si všichni okamžitě zamilovali. Naše nedělní mše svaté, to byl posvátný obřad toho dne, zpívali jsme všichni z plných plic, prosili Boha o zdraví a o požehnání v našich těžkých začátcích a mnoho nás při tklivých písních a hlavně české hymně plakalo a já byla jedna z nich. Když velebný pán zařadil píseň Blíž k tobě Bože můj anebo českou hymnu, to jsem vzlykala, až se všichni na mě obraceli, ale nedalo se to zastavit. Vždy tak nějak ta láska k rodné vlasti se ve mně projevila a projevuje se i dodnes.

Do kostela v Astorii začalo přicházet čím dál více lidí a ten malý kostelíček tam dole býval někdy plný. Hlavně tehdy, když jsme pořádali zábavy anebo bylo biřmování nebo první sv. přijímání, tak bylo nabitó.

Na Masopustní posvícení nebo na Martinském, bývalo 500–600 lidí a vždy se lidé dobře nejen najedli, ale i pobavili a ceny byly skutečně lidové, napřed \$1,- a později \$2,- za osobu a děti zdarma. I přes to malé vstupné byly tržby velké.

Manžel byl hlavním pořadatelem zábav, měl všechno pod kontrolou a měl k sobě plno ochotných pomocníků, kterým práci rozdělil a kteří to pak již tradičně a ochotně dělali a v tom pokračovali. Byla to krásná spolupráce, i když se též někdy něco „semlelo“, ale vždy v klidu vyřešilo.

Otec Vyoral se stal našim pastýřem a my jeho ovečkami. K počtě jeho narozenin jsem mu též složila báseň. Ta byla vytištěna i v různých českých novinách.

Též byl založen slavný pěvecký sbor VELEHRAD, který řídil pan prof. Lebeda a který nám dával někdy „zabrat“, ale vždy to stálo za to a naše koncerty měly velký ohlas. Jenže bohužel, nic netrvá věčně, my jsme se v roce 1988 v listopadu z New Yorku odstěhovali na Floridu, mnozí mezi tím odešli i na věčnost, Lebedovi se odstěhovali k dětem a tím pěvecký sbor skončil. Jak se lidově říká – „každá sláva – polní tráva a nic netrvá věčně.“ Máme však na tyto dny ty nejkrásnější vzpomínky.

Od roku 1988 jsme občané Floridy, šli jsme předčasně do penze, koupili si *motor home* a objevovali krásy této veliké a krásné země, která nám dala možnost se stát jejími občany a v níž si můžeme žít v naprosté SVOBODĚ nezávislí na nikom a na ničem.

Zde platí jen heslo – KDO s KOHO a DOKAŽ co UMÍŠ a když UMÍŠ, tak MÁŠ! A také – KDO NEPRACUJE ať NEJÍ!

Tolik z dopisu paní Hedy. V neděli jsme se potom sešli v československém kulturním klubu v St. Petersburgu. Bylo nás tam kolem padesáti na mši svatě. Měl jsem dojem, že lidé byli rádi, když slyšeli po delší době bohoslužbu v rodné řeči. Po mši svatě jsme měli výbornou kačenu a já jsem potkal ještě mnoho zajímavých lidí. Milí Jiří a Hedviko, přeji vám vše nejlepší. Ti, kteří vás znají z New Yorku, vás moc pozdravují. Ať vám Bůh zehná.

Fr. Antonín

Noe a švábi

Jaroslav E. Sýkora

Kdybych jen věděl, jaký neřád jsou švábi, byl bych studoval biologii. Ale jelikož jsem toto poznání nenabyl včas, rozhodl jsem se ke studiu teologie, v níž švábi, jak je obecně známo, nejsou hlavním tématem studijního zájmu. Bible sice zmiňuje několik druhů hmyzu – kobylinky, vosy, včely, komáry a červy –, ale o švábech v ní není jediná zmínka. Proč? Cožpak Bůh šváby nestvořil? Jestliže ano, proč o nich nemluví? A opět, jestliže ano, proč Bůh stvořil šváby tak nesnesitelné, odporné a nechutné? Je možné, že na počátku dějin, když první lidský pár ještě žil v zahradě Eden, Bůh stvořil miloučké

ZVON

šváby, kteří se zdržovali stranou, nevnikli do domácností a neusazovali se v Evině kuchyni. Možná. A možná ne. Je možné, že Bůh stvořil šváby nesnesitelné již na samém počátku, a když se později rozhodl, že živé bytosti vyhladí ze zemského povrchu, zahrnul šváby také. Bible nám podává zprávu, že přežít měl jen Noe, jeho rodina a vždy jen jeden pár živých bytostí, každý podle svého druhu. Švábi zahrnutí nebyli. Noe postavil loď a ti, kteří měli přežít a stát se zakladateli nového stvoření nastoupili do lodě. Potopa byla strašná, nespoutané vody zahubily vše živé. Jenže ... K překvapení všech, jak se později ukázalo, vody šváby nezahubily. Jak jen mohly potopu přežít? To mi nebylo jasné po celá studia teologie a dlouho po nich. Hádanku mi pomohla rozluštit až moje žena.

Jednoho sobotního rána jsem z kuchyně slyšel její rozhněvaný hlas: “Užs je viděl? Užs taky nachytl ty zatracený šváby? Jak se ten neřád dostal až sem?” Ukazovala na dno leničky, kde v panice mezi bramborami a láhvemi piva pobíhalo několik švábů.

“Nemám ani ponětí,” řekl jsem. “Možná že tím samým způsobem, jak se dostali do Noeho lodě,” přidal jsem po chvíli v žertu. Žena se na mě hořce podívala a začala prozkoumávat ledničku ze všech stran. Její pátrání brzy přineslo plody. Na těsnící gumě objevila úzký otvor.

“Toto musí být cesta, jak se ty potvůrky dostaly dovnitř,” řekla vítězně.

“Jo. Toto musí být cesta, jak se švábi dostali do Noeho lodě,” připojil jsem v echu.

“Co tím myslíš?” zeptala se. “Vzal si snad Noe sebou do lodě taky ledničku?”

“Podívej, víme o nich svoje, ne? Švábi nezvoní na domovní zvonek, aby oznámili, že chtějí přes práh. Ani se neptají majitele o dovolu, zda se smějí nastěhovat. Přicházejí inkognito, nezajímají se o naše pocity a druzí se se členy domácnosti i přesto, že jsou proklínáním svícelem. Drze vcházejí dovnitř otvory ve zdi, vodovodním a odpadovým potrubím, tenkými skulinami ...”

“A ty opravdu myslíš, ...”

“Jo. Jsem si tím jist”.

“... že se dostali dovnitř takovouhle škvírou?”

“Přesně tak.”

“Takže za to, že teď trpím, může ten zatracenej Noe...!” vzdychla si má žena zklamaně.

“Co?!“ zareagoval jsem zmateně.

“Kdyby byl ty díry v lodi pořádně ucpal, byl by od nich jednou provždy pokoj, ne?”

Něco pro zasmání

Having a Good Mime at the Zoo

One day an out of work mime is visiting the zoo and attempts to earn some money as a street performer. As soon as he starts to draw a crowd, a zoo keeper grabs him and drags him into his office. The zoo keeper explains to

the mime that the zoo most popular attraction, a gorilla, has died suddenly and the keeper fears that attendance at the zoo will fall off. He offers the mime a job to dress up as the gorilla until they can get another one. The mime accepts.

So the next morning the mime puts on the gorilla suit and enters the cage before the crowd comes. He discovers that it's a great job. He can sleep all he wants, play and make fun of people and he draws bigger crowds than he ever did as a mime. However, eventually the crowds tire of him and he tires of just swinging on tires. He begins to notice that the people are paying more attention to the lion in the cage next to his. Not wanting to lose the attention of his audience, he climbs to the top of his cage, crawls across a partition, and dangles from the top to the lion's cage. Of course, this makes the lion furious, but the crowd loves it.

At the end of the day the zoo keeper comes and gives the mime a raise for being such a good attraction. Well, this goes on for some time, the mime keeps taunting the lion, the crowds grow larger, and his salary keeps going up. Then one terrible day when he is dangling over the furious lion he slips and falls. The mime is terrified.

The lion gathers itself and prepares to pounce. The mime is so scared that he begins to run round and round the cage with lion close behind. Finally, the mime starts screaming a yelling, "Help, Help me!", but the lion is quick and pounces.

The mime soon finds himself flat on his back looking up at the angry lion and the lion says. "Shut up you idiot. Do you want to get us both fired?"

Five best things to say if get caught sleeping at your desk

5. "They told me at the Blood Bank this might happen."
4. "This is just a 15 minute power nap they raved about in the Time Management course you sent me to."
3. "Whew! Guess I left the top off the Whiteout. You probably got here just in time."
2. "Did you ever notice sound coming out of these keyboards when you put your ear down real close?"

And the number one best thing to say if you get caught sleeping at your desk...

1. Raise your head slowly and say, "...in Jesus' name, Amen."

Myšlenky moudrých O NADĚJI

Důvěřovat v Prozřetelnost je jako vstoupit do drahé restaurace s prázdnou kapsou a jíst desítky ústřic v naději, že v jedné z nich najdete perlu, kterou vyrovnáte účet.

Anthony de Mello

Usilovně hled'te zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje. Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni; jeden je Pán, jedna víra, jeden křest.

Bible, Nový zákon

Poděkování

V minulém období přispěli

Jerome Zajíc, Jarda Nehybka, Věra Kolasa, Zdeněk a Lýdia Václavík, Libuše Hurdes, Joseph Zolman, Jiřík Friedrich, Lilly Landerer, Marie Špaček, Bohuslav Novotný, Dennis Lamser, rodina Hlinkova

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci březnu:

Helena Kočicová 1. března, Dennis Sikorjak 2. března, Jiří Krátký 7. března, Věra S. Kolasa 11. března, Růžena Daněk 14. března, Dagmar Rennerová 15. března, Josef Daněk 16. března, František Fojtík 17. března, **Tony Kočica** 20. března, Anna Hnízdová 24. března, Oktávia Mucsková 24. března, Věra Křenková 27. března, Anna Benáčková 31. března.

Mše svaté v březnu 2007

Datum	Úmysl	Dárce
03-Mar-07	Za Libuši Šírokou	A Benáčková a J Marešová
04-Mar-07	Za Libuši Šírokou	děti a vnočata
06-Mar-07	Za Blanku Glosovou	Jiří Glos
08-Mar-07	Za Karla Smetanu a jeho rodice	rodina Sedláčkova
11-Mar-07	Za zemřelé rodiče Bednářovy a příbuzné z obou stran	rodina Bláhova
13-Mar-07	Za Dr. Evu Volšickou	Jiří Glos
16-Mar-07	Za Johanu Cipko	Mariška Otruba
18-Mar-07	Za Michala a Mariu Sikorjakovy	Milan a Anna Sikorjak
19-Mar-07	Za Edvarda Babora Sr.	Pat & Edvard Babor
20-Mar-07	Za Josefa Jocha	Barbara Joch
22-Mar-07	Za Petra Otrubu	Barbara Joch
25-Mar-07	Za Kateřinu a Františka Sedláčka	rodina Sedláčkova
27-Mar-07	Za zemřelého manžela Stanislava Mergla	Irene Mergl
31-Mar-07	Za maminku Marii Novákovou	A Benáčková a J Marešová

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc **10-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: 718 575 8959**

Krajanské bohoslužby **každou neděli v 10.30, v dolním kostele Our Lady of Mount Carmel 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102.**

Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění

Adresa českého kněze: **P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel/Fax: (718) 575 8959**

E-mail: anthony57@msn.com <http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. **každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>**